

[Statsministeren]

om valgret og valgbarhed til de kommunale råd.

I forbindelse med en ændring i 1977 af den kommunale valglov, hvorved nordiske statsborgere med tre års ophold her i landet fik valgret og valgbarhed til kommunalbestyrelser og amtsråd, overvejer regeringen, om denne nyordning også burde udstrækkes til at omfatte øvrige indvandrere. På daværende tidspunkt var der imidlertid i EF iværksat drøftelser om kommunal valgret til EF-statsborgere, der har haft bopæl i en årrække i et fremmed EF-land, og regeringen besluttede derfor at afvente resultatet af disse drøftelser. Det var dog allerede dengang vor opfattelse, at en fremtidig nyordning burde omfatte alle indvandrere og ikke kun EF-statsborgere.

Drøftelserne i EF har imidlertid endnu ikke ført til noget konkret resultat, og vi finder derfor, at spørgsmålet nu bør tages op igen. Regeringen lægger vægt på, at deltagelse i det politiske liv er en væsentlig faktor ved indvandrernes integration i det danske samfund, og det er derfor hensigten, at det videre arbejde med spørgsmålet skal fremskyndes, således at en eventuel nyordning kan gennemføres inden førstkommende kommunale valg.

Indvandrerspørgsmålet fremstilles undertiden som et ensidigt yder-nyder-forhold, hvor det er indvandrerne, der nyder af de goder, det danske samfund kan yde. Her er det for det første værd at erindre sig, at de udenlandske arbejdstagere for langt de flestes vedkommende kom hertil i en periode, hvor vi havde en voldsom mangel på arbejdskraft. At det siden er gået anderledes, skal ikke lastes dem, der dengang ydede os en værdifuld hjælp, og som siden har vist vilje til at lade sig integrere i vort samfund.

Men værdier kan måles i andet end arbejdskraft og skatter: med sig har indvandrerne også bragt nogle værdier, som er sværere at veje og måle end de førnævnte. Jeg sigter her til sprog, religion, tradition, familiesammenhold, ja, alt det, der kan sammenfattes i begrebet »kulturel baggrund«. Det er sådanne ting, som får mange til umiddelbart at tage afstand – angsten for det ukendte, for det fremmede, skal ikke undervurderes – men det er også denne kulturelle ballast, der, hvis vi selv udviser en imødekommende holdning, kan give os – både den enkelte, der rækker hånden frem, og samfundet som

sådan – nogle værdifulde ting. Det er derfor vigtigt, at den nødvendige integration sker med videst mulig respekt for indvandrernes kulturelle identitet, og kan vi hertil få etableret en egentlig tovejskommunikation med denne nye gruppe af medborgere, vil det være til alles fordel.

Forskellige skridt, der tager sigte på at skabe rammerne for en sådan kulturel udveksling, er taget, henholdsvis støttet, bl. a. af kulturministeriet, Dansk Flygtningehjælp og Mellempfolkeligt Samvirke. Det er mit håb, at vi, efterhånden som de mere grundlæggende problemer finder deres løsning, også finder udvej for at forstærke indsatsen på det kulturelle område. Afgørende for, om det lykkes os at finde tilfredsstillende og varige løsninger på samtlige de problemer, jeg har omtalt her i redegørelsen, vil være, at der i befolkningen som helhed findes forståelse for og accept af det befolkningselement, der er blevet optaget i vort samfund i løbet af en forholdsvis kort årrække.

Som bedste, men samtidig også eneste middel til at tilvejebringe denne forståelse og accept kan jeg pege på oplysning: oplysning til indvandrerne om det danske samfund, om, hvad det kan tilbyde og må kræve af sine nye medlemmer, oplysning til den øvrige befolkning om indvandrernes forhold her hos os og om deres baggrund og om, hvad de derfor kan bringe til os.

Lad mig slutte med at udtrykke det håb, at en debat som den, vi skal have her i dag, kan bidrage til en sådan oplysning. Det var også det, der lå allerede i regeringens åbningstale, hvor jeg omtalte disse ting.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne takke statsministeren for hans besvarelse af vores forespørgsel. Vi er især glade for, at statsministeren faktisk kom hele raden af problemer rundt: arbejdsmarkedet, uddannelse, sociale, skattemæssige, informationsmæssige osv. Jeg skal ikke gå ind i kommentarer på alle disse områder, men kan sige med det samme, at også vi tillægger denne problemstilling en betydelig vægt, og da min taletid i modsætning til statsministerens jo er begrænset, har vi valgt uden for ordførerrækken at lade vores ordfører på de enkelte områder tage den diskussion op. Det siger også sig selv, at statsministe-